

godt Mod og saa rolig, at han selv forundrede sig derover. Med en ejendommelig, næsten religiøs Betagethed hørte han Lyden af sine taktfaste, sideniuske Skridt paa den frosthaarde Jord. Det var, som om noget i denne Lyd forbandt ham med en Verden langt, langt borte, hvorfra der paa hemmelighedsfuld Vistilstrømmede hans Legeme Kraft, hans Sind Fortrøstning, hans Tanker Fred.

Nu gik naturligvis alting ganske anderledes, end han havde beregnet. Den første, han saae, da han kom ind gennem Præstegaardsporten, var Fru Blomberg, der stod midt i Gaarden omringet af sine Høns. Med knebent afmaalt Venlighed takkede hun for den Hilsen, han overbragte, og bød ham indenfor. Her sad Inger ganske rigtig ved Klaveret; men Moderen veg ikke fra Stuen, og Spørgsmaal og Svar naaede ikke langt udover Hofjægermesterens Sygdom. Tilsidst kom Præsten ind i sin lille, sorte Lastings Jakke og erobrede øjeblikkelig Samtalen, og Per var allerede forberedt paa at maatte gaa bort med uforrettet Sag.

Da hørtes der dundrende Hovslag udenfor i Gaarden; en gammeldags Kaleshevogn svingede op for Døren. Det viste sig at være en ældre Nabopræst og hans Frue, der kom for at gøre Julevisit. Der var i Forvejen bleven bragt en Bakke ind med Vin og Kager; nu kom der tillige Chokolade og Kaffe, og Inger hjalp til med Opvartningen. Per rejste sig for at gaa; men da Pastor Blomberg bad ham om at blive der til Middag, lod han sig uden Vanskelighed overtale.

En Timestid efter tog de fremmede Præstefolk bort; og i de Par Minutter, der hengik, mens Pa-